

„Ca un izbăvitor al celor robiți și celor săraci folositor, neputincioșilor doctor, conducătorilor ajutător, Purtătorule de biruință, Mare Mucenice Gheorghe, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!”

Ne place să ne recomandăm cu numele, deși renumele este cel care ne radiografiază cel mai bine personalitatea. Numele îl primim ca pecete, conjunctural, în mod mai mult sau mai puțin inspirat, prin alegerea părinților sau a nașilor, după întreita cufundare la botez. Apoi primim un certificat și un buletin. Și totuși, până aici nu suntem părtași niciunui merit.

Cu trecerea timpului, însă, renumele și numele pot sau nu să definească aceeași persoană. Adică să împlinim parcursul personal de la „chip” la „asemănare”, supus în permanență agoniei dintre cădere și ridicare.

Vestea bună este că noi nu inventăm apa caldă, căci există modele: Sfinții, adică oamenii care printr-un efort continuu și-au depășit condiția vremii. Avem însă și opțiuni: avem posibilitatea de a consuma doar frișcă de pe tort, adică de a utiliza un nume fără a-i prelua și renumele, adică pașii Golgotei, mulțumindu-ne în schimb, cu un căldicel confort onomastic, pe care-l stropim anual cu șampanie și-l asortăm cu pișcoturi.

Despre Sfântul de azi, n-a mai rămas nimic de zis, pe Gheorghe îl știi și îl venerează toți, fie ei creștini, de toate confesiunile, fie musulmani. Iconografic, EL este cavalerul gentilom, ce o salvează pe prințesa Alexandra, dar și orașul libian Silene, de furia balaurului.

Dar, dincolo de această frumoasă poveste medievală, viața Sfântului, ajuns generalul cu cel mai înalt rang din armata imperiului roman, sub Dioclețian, cunoaște un dramatism rar întâlnit. Refuză abandonarea creștinismului în ciuda ofertelor păgâne, imperiale, motiv pentru care ajunge să se bucure de ”o mie de morți succesive”.

Torturat, după cele mai diabolice metode pentru a-și lepăda credința (bătut cu bice din vână de bou, zdrobit cu un bolovan, străpuns cu o sulița, aruncat de viu într-o groapă cu var nestins, otrăvit, încălțat cu sandale din fier prevăzute cu niște cuie mari și ascuțite în tălpi, care i-au stapuns tălpile), lucru ce nu-l va face chiar cu prețul vieții, Sf. Gheorghe reprezintă expresia modului de a călători într-o lume, în care bateriile lanternelor sunt tot mai stinse.

Rugăciunea Sf. Ștefan cel Mare inscripționată pe steagul de luptă:

"O, luptătorule și biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi și în nenorociri grabnic ajutor și cald sprijinitor, iar celor întristați, bucurie nespusă, primește de la noi această rugămintă a smeritului tău rob, a Domnului Io Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei. Păzește-l pe el neatins în lumea aceasta și în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Și aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43 an al Domniei Sale".

Aproape 900.000 de români poarta numele Sf. Gheorghe

Potrivit statisticilor Direcției pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aproape 900.000 de cetățeni români își sărbătoresc onomastica cu ocazia Sărbătorii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, dintre care peste 700.000 sunt bărbați și 180.500 sunt femei.

Dintre cei peste 700.000 de bărbați care își serbează miercuri onomastica, 540.000 se numesc Gheorghe sau Ghiorghe, 148.000 poartă numele George, 24.000 au numele de Gheorghiu sau Ghiorghiu și 4.700 se numesc Ghiță.

Dintre femeile care își sărbătoresc onomastica de Sfântul Gheorghe, 132.600 poartă numele de Georgeta, 33.000 se numesc Gheorghiuța sau Ghiorghiuța, iar 14.900 au fost botezate Geta.

[Grigoriu George](#)